

Posl.br. 9 P-17/2011

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U CRIKVENICI

P R E S U D A

Općinski sud u Crikvenici, u ime Republike Hrvatske, po sucu Željku Čubrilu kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja „MOKO TOURS“ d.o.o. iz Senja, A. Starčevića 9, zastupan po punom. OD Travaš i partneri d.o.o. iz Zagreba, protiv tužene REPUBLIKE HRVATSKE zastupana po ODO Crikvenica, radi naknade štete, na raspravi dana 24. veljače 2015.g. u prisutnosti punom., tužitelja i z.z. tuženika Anite Hasanac, na kojoj je sud zaključio glavnu raspravu, na raspravi dana 26. ožujka 2015.g., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I Udovoljava se tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja koji glasi:

1. Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 2.495.145,80 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos tekućim od 1. 12. 2006.g. do 31. 12. 2007.g. prema stopi određenoj čl. 1 st. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. 1. 2008.g. pa do isplate prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena.
2. Tuženik dužan je tužitelju naknaditi uzrokovani trošak parničnog postupka u iznosu od 400.141,31 (četristotisućastočetdesetjednu kunu i tridesetjednu lipu), a sve to u roku od 15 dana.

II Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja, koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime povrata plaćene koncesijske naknade isplati iznos od 384.472,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama i to do 31. 12. 2007.g. prema stopi određenoj čl. 1 st. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. 1. 2008.g. pa do isplate, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena i to na iznos od

- 40.209,50 kn tekućim od 31. 12. 1999.g. pa do isplate,
- 68.852,50 kn tekućim od 31. 12. 2000.g. pa do isplate,
- 68.852,50 kn tekućim od 31. 12. 2001.g. pa do isplate,
- 68.852,50 kn tekućim od 31. 12. 2002.g. pa do isplate,
- 68.852,50 kn tekućim od 31. 12. 2003.g. pa do isplate,

- 68.852,50 kn tekućim od 31. 12. 2004.g. pa do isplate.

Obrazloženje

U svojoj tužbi tužitelj tvrdi kako je Ured za prostorno uređenje, stambeno - komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša – Ispostava Grad Senj, Građevinska inspekcija, Klasa: UP/I-362-02/97-01/03, Ur. br: 2125-04/2-99-05, od 3. ožujka 1999.g. donio rješenje kojim se naređuje uklanjanje građevine na kat. čest. br. 731 k.o. Senj u Senju, investitora poduzeća „Moko - Tours“ sa sjedištem u Sv. Jurju, Rača bb. te uspostava prijašnjeg stanja uklanjanja materijala u roku od 15 dana od dostave tog rješenja. Protiv tog citiranog upravnog rješenja tužitelj je podnio žalbu Ministarstvu prostornog uređenja, graditeljstva i stanovanja Zagreb. Ta žalba je odbijena rješenjem resornog Ministarstva od 7. 5. 1999.g. No, i prije tog rješenja drugostupanjskog tijela, prvostupanjsko upravno tijelo koje je i donijelo rješenje od 3. ožujka 1999.g. o uklanjanju građevine, donijelo je dana 25. ožujka 1999.g. zaključak kojim se utvrđuje da je navedeno rješenje o uklanjanju građevine na zk. čest. 731 k.o. Senj postalo izvršno dana 21. ožujka 1999.g., a izvršenik (ovdje tužitelj) dužan je do 10. travnja 1999.g. ukloniti opisanu građevinu iz toč. 1 tog Zaključka. Ukoliko izvršenik do 10. travnja 1999.g. ne ukloni opisanu građevinu otklanjanje iste izvršit će se putem druge osobe, a žalba uložena protiv tog zaključka ne odlaže njegovo izvršenje. Međutim predmetni postupak na uklanjanju sporne građevine (u naravi Snack bar „ Moko“, na kat. čest. 731 k.o. Senj, tlocrtna površine 7,80 x 7,80 m i visine 4,00 m, 11,70 x 7,00 m i visine 4,50 m, 3,30 x 2, 80 m i visine 3,70 m, 5,30 x 2,60 m i visine 3,30 m, 3,60 x 3,00 m i visine 3,50 m, 1,70 x 1,40 m i visine 2,20 m) izvršen je tek dana 1. prosinca 2006.g. od strane Uprave za inspekcijske poslove, Sektor inspekcijskog nadzora, Odjel inspekcijskog nadzora, Područna jedinica u Gospiću i to temeljem zapisnika Klasa: UP/I - 362-02/00-023/9825, Ur. br: 531-07-1-15-06-37/JF od 1. prosinca 2006.g. do 8. prosinca 2006.g. Dakle samo uklanjanje predmetnog objekta provedeno je putem radnika poduzeća „TGT Adriatik“ d.o.o. Pula od 1. prosinca 2006.g. do 8. prosinca 2006.g. Ističe tužitelj kako je predmetno rješenje o uklanjanju postalo konačno donošenjem rješenja Ministarstva prostornog uređenja, graditeljstva i stanovanja od 7. svibnja 1999.g., a kao krajni rok za izvršenje predmetnog konačnog rješenja o uklanjanju je rok od pet godina, računajući od dana kada je rješenje postalo izvršno a u skladu sa čl. 270 st. 7 Zakona o upravnom postupku. Budući je razvidno da je sporno uklanjanje objekta provedeno u periodu od 1. do 8. prosinca 2006.g., dakle sedam i pol godina od izvršnosti rješenja, to je protekao zastarni rok za izvršenje, čime je očigledno na štetu tužitelja nezakonitim postupanjem upravnog tijela provedeno izvršenje rješenja, koje se sukladno pozitivnim propisima nije smjelo provesti. Na taj način tužitelju je nezakonitim i nepravilnim postupanjem tijela Državne uprave kao i Lučke uprave Senj počinjena velika materijalna šteta, na način da mu je uklonjen objekt u kojem je obavljao gospodarsku djelatnost i to punih 14 godina i na kojem objektu je valjano stekao pravo vlasništva po svojim prednicima budući se radi o objektu koji je izgrađen 15. veljače 1968.g. pa se ima smatrati izgrađenim na temelju pravomoćne građevinske dozvole, za čije korištenje je tužitelj imao sklopljen i „Ugovor o koncesiji“, na temelju čega je u taj objektat vršio velika ulaganja, a za koji je punih pet godina plaćao koncesijsku naknadu budući je taj objektat ušao u prostorni plan Grada Senja. Tužena u skladu čl. 13 Zakona o sustavu državne uprave odgovara tužitelju za štetu po kriteriju objektivne odgovornosti, koja se temelji na kriteriju uzročnosti, tako da tužitelj ne mora dokazivati krivnju u postupanju tuženika, odnosno dokazivati da bi se u ovoj pravnoj stvari radilo o svjesnom postupanju suprotno Zakonu, dakle, da se s voljom nanese šteta, a sve u skladu s Općim načelima Europskog prava o odgovornosti države za naknadu

štete. Osim toga u svojoj tužbi tužitelj navodi da je predmetni objekt koji je srušen, izgrađen 15. 2. 1968.g. i to po predniku tuženika Generalni Vest Inter Turist iz Zagreba, čime se sukladno propisima iz oblasti građenja od 1969.g. pa do danas smatra legaliziran. Tužitelj je istog kupio temeljem kuoprodajnog ugovora sa ugostiteljskim poduzećem „Jadran“ iz Gospića dana 29. svibnja 1991.g. i u istom je obavljao ugostiteljsku djelatnost. Nadalje, kako je predmetni objekt izgrađen na trajeknom pristaništu kod tzv. mađarske rive, (danas Obala Kralja Zvonimira), tužitelj je, a da bi regulirao pravni status predmetnog objekta, u dogovoru sa Lučkom upravom Senj pokrenuo o svom trošku postupak određivanja granica pomorskog dobra na kat. čest 731 k.o. Senj te je s Lučkom upravom Senj sklopio ugovor o koncesiji kojim je dobio pravo korištenja predmetnog objekta na način da je bio ovlašten za obavljanje ugostiteljske djelatnosti na području Luke Senj i to uz obvezu plaćanja godišnje koncesijske naknade u iznosu od 68. 852,50 kuna. Također ističe da je za predmetni objekt od Ureda za turizam Ličko-senjske županije, Ispostava Senj, ishodio rješenje o minimalnim tehničkim uvjetima od 1. 8. 2000.g. iz čega proizlazi da je tužitelj legalno koristio predmetni poslovni prostor i zredno obavljao djelatnost. U tom koncesijskom režimu od 1999.g. pa do 2004.g. tužitelj je uredno obavljao ugostiteljsku djelatnost te je u tom razdoblju platio koncesijsku naknadu u ukupnom iznosu od 384.472,00 kuna (iako istu nije trebao plaćati sukladno odredbama Pomorskog zakonika jer je imao pravo na korištenje objekta bez plaćanja naknade). Isto tako prije sklapanja ugovora o koncesiji tužitelj je Gradu Senju plaćao i porez na korištenje javnih površina koje su se odnosile na terase koje su se nalazile uz predmetni objekat. Godine 2005.g., nakon što je Lučka uprava Senj odbila sa tužiteljem produžiti koncesijski ugovor, tužitelj je pokrenuo parnični postupak kod ovog suda u kojem traži da se utvrdi vlasnikom predmetnog objekta i zemljišta, a kako bi ostvario pravo na pomorskom dobru koje je stečeno po njegovim prednicima, a koji su predmetni objekt izgradili prije stupanja na snagu propisa koji su regulirali status pomorskog dobra i prije 15. 2. 1968.g. pa tužitelj smatra da se predmetni objekt ima smatrati izgrađenim na temelju pravomoćne građevinske dozvole.

Kako se Lučka uprava Senj obvezala tužitelju osigurati pravo prvenstva zaključenja koncesijskim ugovorom daljnju višegodišnju koncesiju, a svoju ugovornu obvezu Lučka uprava nije ispunila jer je s tužiteljem zadnji ugovor o koncesiji sklopila 2004.g. (dakle, samo za jednu godinu nakon sklapanja sporazuma u kome se obvezala na višegodišnju koncesiju), a što je protivno izričitoj odredbi čl. 20 st. 1 Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, kojom je propisano da je najkraći rok na koji se daje koncesija, pet godina, očito je da je nezakonitim postupanjem tužitelju načinjena šteta koji je u dobroj vjeri da će imati dugogodišnju koncesiju za korištenje predmetnog objekta, vršio stalna dodatna ulaganja radi podizanja kvalitete usluga. Osim toga sa Lučkom upravom tužitelj je pokrenuo postupak za ishodenje lokacijske dozvole za rekonstrukciju predmetnog objekta te je o tom osnovu uložio znatna materijalna dobra za izgradnju idejnog rješenja koje je i ovjereno od strane same Lučke uprave Senj. Ističe tužitelj da je temeljem Zakona o pomorskom i vodnom dobru lukama i pristaništima postojala obveza nadležnih tijela koja su trebala provesti postupak izvlaštenja vlasništva i drugog stvarnog prava na predmetnom objektu (takvi postupci nisu vođeni) nakon čega bi bivši vlasnik, odnosno njegov prednik, u najgorem slučaju trebao steći pravo koristiti objekat na osnovu koncesije za korištenje pomorskog dobra ali bez plaćanja naknade za razdoblje sve dok iznos utvrđene naknade za koncesiju za korištenje pomorskog dobra ne dosegne iznos naknade za oduzeto vlasništvo. Upravo suprotno, nezakonitim postupanjem, Lučke uprave Senj tužitelju je nametnuto plaćanje koncesijske naknade (tužitelj je platio istu od 384.472,00 kuna) pa je unatoč toga od strane državnih tijela došlo do uklanjanja predmetnog objekta od strane građevinske inspekcije bez ikakvog obeštećenja, čime je povređeno pravo tužitelja na nepovredivost vlasništva. Obzirom na vrijednost samog

objekta te iznos godišnje koncesije koju je tužitelj plaćao, propizlazi da bi tužitelj imao pravo predmetni objekat bez naknade koristiti 33 godine. Stoga je vidljivo da je tužitelj teško oštećenim nezakonitim postupanjem upravnih tijela koja su nezakonito uklonila predmetni objekt i time onemogućila tužitelja u dugotrajnom obavljanju njegove djelatnosti i to bez naknade.

Slijedom izloženog predlaže da sud udovolji tužbi i tužbenom zahtjevu. Traži trošak postupka.

U svom odgovoru na tužbu tužena se protivi istoj u cijelosti. Ističe da je u zakonito provedenom inspekcijskom postupku, građevinska inspekcija Ureda za prostorno uređenje, stambeno -komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša Ličko - senjske županije u Ispostavi Grad Senj, po službenoj dužnosti, u predmetu protupravne gradnje na pomorskom dobru, donijela, temeljem čl. 54 e i 58 Zakona o građenju, kao i čl. 202 st. 1 Zakona o općem upravnom postupku, rješenje kojim se predlagatelju (ovdje tužitelj) naređuje uklanjanje građevine na kat. čest. 731 k.o. Senj te uspostava prijašnjeg stanja. Iz obrazloženja citiranog rješenja vidljivo je da je očividom na građevini 2. 3. 1999.g. utvrđeno da je investitor, ovdje tužitelj gradio građevinu bez građevinske dozvole, na toj lokaciji, zbog čega je izdana naredba za zatvaranje gradilišta. Investitor je građevinu gradio protivno čl. 27 Zakona o građenju koji propisuje da građenju nove i rekonstrukciji postojeće građevine može se postupiti samo na temelju građevinske dozvole, a kako ista nije bila izdana, doneseno je rješenje o uklanjanju citirane građevine. Protiv tog rješenja tužitelj se žalio, ali je njegova žalba rješenjem Ministarstva prostornog uređenja i graditeljstva i stanovanja, odbijena, pa je rješenje prvostupanjskog upravnog tijela od 3. 3. 1999.g. konačno. Protiv istog tužitelj nije pokrenuo upravni spor kod Upravnog suda RH, pa je rješenje konačno i pravomoćno. Točno je, da budući tužitelj nije sam postupio po navedenom rješenju i uklonio građevinu (već je naprotiv nastavio i dalje graditi odnosno izvoditi pojedine radove nakon zatvaranja gradilišta) da je upravno tijelo donijelo zaključak od 25. 2. 1999.g. kojim se utvrđuje da je rješenje od 3. 3. 1999.g. postalo izvršno te se izvršenik obvezuje do 10. travnja 1999.g. ukloniti opisanu građevinu. Međutim, nije točan navod tužitelja kako bi krajnji rok za izvršenje rješenja o uklanjanju od 3. 3. 1999.g. bio rok od 5 godina od dana izvršnosti kako to tvrdi tužitelj pozivajući se na odredbu čl. 270 st. 7 Zakona o općem upravnom postupku, već je taj rok izvršenja propisan čl. 99 st. 1 Zakona o gradnji koji propisuje da se „nakon isteka roka od 10 godina od dana kada je inspekcijsko rješenje postalo konačno ne može izvršiti“. Naime, Zakon o gradnji morao se primijeniti na navedeni inspekcijski postupak koji je započet po naprijed citiranom Zakonu o građenju iz razloga što taj postupak nije završen, tako da se administrativnom uklanjanju predmetne protupravne građevine pristupilo 1. 12. 2006.g. Obzirom na prednje sasvim je razvidno da u predmetnom slučaju nije nastupila zastara izvršenja, obzirom da je rješenje o uklanjanju postalo konačno 13. 7. 1999.g. kada je predlagatelj primio drugostupanjsko rješenje od 7. 7. 1999.g. kojim mu je odbijena žalba na rješenje o uklanjanju, pa proizlazi da je krajnji roki izvršenja rješenja 13. 7. 2009.g. Iz tog razloga je nadležno Ministarstvo rješenje izvršilo u skladu sa Zakonom o gradnji unutar roka od 10 godina od dana njegove konačnosti. Osim toga ističe da tužitelj nije vlasnik objekta i da bi to vlasništvo stekao od svojih pravnih prednika. Radi se o nekretnini koja je u zemljišnim knjigama upisana kao pomorsko dobro a što je u naravi oduvijek obzirom da se radi o nekretnini uz samo more te da se radi o luci, pa tužitelj ne može postati vlasnikom predmetne nekretnine unatoč činjenici što protiv tužene vodi parnični postupak, koji je nota bene pravomoćno onončan odbijanjem tužbe i tužbenog zahtjeva tužitelja u ovosudnom predmetu P-43/09 u kojem je sud donio presudu od 25. svibnja 2011.g. kojim je tužba tužitelja obijena, a citirana presuda potvrđena je od strane Županijskog suda u Rijeci, presudom od 3. rujna

2014.g. pod brojem GŽ-5261/11. Stoga nije točna tvrdnja tužitelja da se predmetna protupravna građevina nalazi u odgovarajućem prostornom planu području Grada Senja kao niti tvrdnja da bi bilo od utjecaja zaključenje ugovora o koncesiji između tužitelja i Lučke uprave Senj. Naime, jedini odlučni upravni akt na osnovu kojeg inspektor postupka odnosno donosi mjere za koje je ovlašten, je valjana građevinska dozvola, a koju predlagatelj nikada nije pribavio pa kako je Lučka uprava odbila dati suglasnost na izdavanje te lokacijske dozvole, neosnovan je navod tužitelja da bi ugovor o koncesiji imao utjecaj na drugačije postupanje. Također nije točno da bi tužitelj u vrijeme inspekcijskog nadzora, odnosno kada je izvršen nadzor i doneseno rješenje o uklanjanju građevine imao koncesijski ugovor sa Lučkom upravom Senj za obavljanje ugostiteljske djelatnosti kao niti to da bi tužitelj u dogovoru sa Lučkom upravom pokrenuo postupak određivanja granica pomorskog dobra. Ovo stoga što predmetna čestina Odlukom o osnivanju Lučke uprave Senj se nalazi unutar lučkog područja luke Senj i dana je na upravljanje Lučkoj upravi Senj. Također nije točna tvrdnja da je tvrtka „Moko Tours“ d.o.o. pokrenula postupak ishoda lokacijske dozvole za rekonstrukciju predmetnog objekta, budući je Lučka uprava Senj samo dobila primjerak idejnog rješenja na koji se očitovala da se može pokrenuti postupak ishoda lokacijske dozvole na pomorskom dobru uz uvjet da je to definirano u prostorno - planskoj dokumentaciji Grada Senja. Tuženik ne osporava da je tužitelj za predmetnu nekretninu plaćao koncesijsku naknadu, budući je istu do rušenja i stvarno koristio. U koncesijskom režimu od 2000.g. do 2004.g. tužitelj je platio koncesijsku naknadu u visini od 296.288,00 kuna, a Lučka uprava Senj je odbila zasključiti ugovor o koncesiji za 2005.g. iz razloga što tužitelj nije ispunio sve točke Odluke Upravnog vijeća Lučke uprave Senj koje je morao ispuniti prije potpisivanja ugovora o koncesiji za tu godinu. Tužitelj je vodio parnicu protiv Lučke uprave Senj radi zaključenja ugovora u kojem postupku je pravomoćno odbačena njegova tužba a iz obrazloženja Županijskog suda u Gospiću posl. br. GŽ-522/06 od 1. 12. 2006.g. vidljivo je da za zahtjev tužitelja nije nadležan sud, već upravno tijelo.

Konačno tvrdi tuženik da je u postupanju nadležnih tijela, a vezano za predmetnu nekretninu utvrđena zakonitost postupanja pri čemu tužitelju nije počinjena nikakva šteta, da u postupanju tužene nema štetne radnje, nema protupravnosti niti uzročno - posljedične veze između štetne radnje i štete, pa nema odgovornosti po čl. 13 Zakona o sustavu državne uprave, na što se tužitelj neosnovano poziva. Iz tog razloga predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovanu. Traži trošak postupka.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o koncesiji 14/04 od 22. 7. 2004.g. između Lučke uprave Senj i „Moko - Tours“ d.o.o. - za ugostiteljstvo i turizam Senj (str. 18 spisa). Uvid u Ugovor između ugostiteljskog poduzeća Jadran Gospić i „Moko - Tours“ od 29. 5. 1991.g. (str. 23 spisa), uvid u rješenje Uprave društvenih prihoda Općine Senj od 8. 7. 1992.g. (str. 25 spisa), uvid u Sporazum od 9. srpnja 2003.g. između Lučke uprave Senj i „Moko -Tours“ d.o.o. Senj (str. 27 spisa), uvid u rješenje Ureda za prostorno uređenje stambeno - komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, Ispostava Grad Senj - građevinska inspekcija Klasa: Up/I-362-02/97-01/03, Ur. br. 2125-04/2-99-05 od 3. 3. 1999.g. (str. 28 spisa), uvid u žalbu tužitelja (str. 30 spisa), uvid u rješenje Ministarstva prostornog uređanja, graditeljstva i stanovanja, Klasa: Up/II-362-02/99-04/909, Ur. broj: 531-06/199-2 od 7. 5. 1999.g. (str. 32 spisa), uvid u Zaključak Ureda za prostorno uređenje, stambeno komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, Ispostava Grad Senj - građevinska inspekcija Klasa: UP/I-362-02/97-01/03, Ur. br. 2129-04/II-99-12 od 25. ožujka 1999.g. (str. 35 spisa), uvid u Zaključak Minsitarstva zaštite okoliša - prostornog uređenja i graditeljstva od 29. siječnja 2007.g. (str. 38 spisa), uvid u izjavu Ivana Tomljanovića i Nikole Tomaića

(str. 40 i 42 spisa), uvid u fotografiju (str. 44 spisa), uvid u zahtjev tužitelja (str. 46 spisa), uvid u Zaključak o plaćanju naknade za utvrđivanje granice pomorskog dobra (str. 48 spisa), uvid u rješenje Ureda za turizam, Ispostava Senj od 1. 8. 2000.g. (str. 50 spisa), uvid u vlasnički list broj: 551 k.o. Senj (str. 53 spisa), uvid u Zaključak Službe za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo, imovinsko - pravne poslove, Ispostava Senj, Klasa: UP/I-350-05/00-01/25, Ur. broj: 2125-05/2-03-06 od 7. 5. 2003.g. (str. 54 spisa), uvid u tlocrt građevine (str. 57 spisa), uvid u rješenje SO Senj od 6. 3. 1967.g. (str. 65 spisa), uvid u rješenje o odobrenje za izgradnju Odjela za privredu i financije od 7. 6. 1967.g. (str. 66 spisa), uvid u skicu (str. 69 spisa), uvid u Ugovor o zakupu (str. 70 spisa), uvid u dopis Lučke kapetanije Rijeka od 10. 6. 1967.g. (str. 71 spisa), uvid u Uvjerjenje Opće upravnog odjela, Grada Senja od 1. 3. 2012.g. (str. 103 spisa), uvid u rješenje Upravnog odjela za samoupravu i upravu od 11. 7. 1995.g. (str. 111 i 112 spisa), uvid u račune na ime poreza za korištenje javnih površina (str. 113 -121 spisa), saslušao z.z. direktora tužitelja Milana Šojata i Mariju Šojat, izvršio uvid u vještački nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke Mirjane Andres - Rogović od 30. 6. 2013.g. (str. 137 spisa), izvršio uvid u nalaz i mišljenje vještaka knjigovodstvene struke Marije Franelić od 20. 12. 2013.g. (str. 166 spisa), izvršio uvid u dopunski vještački nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka građevinske struke Mirjane Andres - Rogović od 18. 11. 2014.g. (str. 253 spisa), izvršio uvid u presliku ovosudne presude od 25. svibnja 2011.g. u predmetu 10 P-43/09, presudu Županijskog suda u Rijeci od 3. rujna 2014.g. posl. br. GŽ-5261/11, uvid u kopiju katastarskog plana i fotografije, te uvid u pravni spis Ministarstva zaštite okoliša, prostornog urteđenja i graditeljstva, Uprava za inspekcijske poslove, Sektor inspekcijskog nadzora, Odjel inspekcijskog nadzora, Područna jedinica u Gospiću, Klasa: UP/I-362-02/00-02/985, Ur. Broj: 531-07-1-15-07-50/JF od 7. ožujka 2007.g.

Na temelju ovako sprovedenog dokaznog postupka, ocjenom svakog dokaza zasebno i svih dokaza u zajedničkoj cijelini, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja koji se odnosi na naknadu materijalne štete, osnovan, slijedom čega je valjalo udovoljiti tužbi i tužbenom zahtjevu dok je tužbeni zahtjev tužitelja s osnova palačene koncesijske naknade, neosnovan, slijedom čega je tužitelja u tom dijelu tužbenog zahtjeva valjalo odbiti.

Nema spora u ovom predmetu da je Upravno tijelo u upravnom postupku i to Ured za prostorno uređenje, stambeno - komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, Ispostava Grad Senj, građevinska inspekcija donijelo rješenje od 3. 3. 1999.g. kojim se investitoru poduzeće „ Moko - Tours“ sa sjedištem u Sv. Jurju, Rača bb. (ovdje tužitelj) naređuje da ukloni građevinu, u naravi „Snack bar Moko“, sagrađenu na kat. čest. 731 k.o. Senj. Nema spora da je protiv tog rješenja investitor podnio žalbu te je Ministarstvo prostornog uređenja graditeljstva i stanovanja svojim rješenjem od 7. 5. 1999.g. tu žalbu odbilo kao neosnovanu.

Nesporno je da je prvostupanjsko upravno tijelo donijelo zaključak od 5. ožujka 1999.g. kojim se utvrđuje da je rješenje od 3. 3. 1999.g. kojim je investitoru naređeno uklanjanje građevine, postalo izvršno dana 21. ožujka 1999.g. te je iz toč. 2 navedenog Zaključka vidljivo da je investitor - izvršenik dužan do 10. 4. 1999.g. ukloniti opisanu građevinu, a ukoliko to ne učini, uklanjanje iste izvršit će se putem druge osobe, pri čemu uložena žalba protiv ovog Zaključka ne odlaže njegovo izvršenje. Nesporno je da je Uprava za inspekcijske poslove, Sektor inspekcijskog nadzora, Odjel inspekcijskog nadzora, Područna jedinica u Gospiću uklonilo navedeni objekat sagrađen na zk. čest. 731 k.o. Grad Senj, a što je vidljivo iz zapisnika, u vremenskom periodu od 1. prosinca 2006.g. do 8. prosinca 2006.g.

Nesporno je da je tužitelj u pogledu spornog objekta imao zaključen Ugovor o koncesiji br: 14/04 za obavljanje ugostiteljske djelatnosti na lučkom području sa Lučkom upravom Senj, pri čemu se koncesija daje na vrijeme jedne kalendarske godine sa početkom primjene od 1999.g. pa do 2004.g. pri čemu ovlaštenik koncesije ima plaćati naknadu za koncesiju u iznosu od 68.852,50 kuna.

Nesporno je da Lučka uprava Senj sa tužiteljem nije produžila Ugovor o koncesiji za 2005.g. te je ista podnijela kazneni i prekršajni postupak protiv tvrtke „Moko - Tours“ radi izgradnje objekta na pomorskom dobru bez potrebnih dokumenata.

Nadalje je sud utvrdio kako je nesporno da su tužitelj i Lučka uprava Senj zaključili Sporazum od 9. srpnja 2003.g. iz kojeg je vidljivo da stranke tog sporazuma utvrđuju da su u koncesijskom odnosu od 1999.g. do 2002.g., da utvrđuju daljnja načela za rješavanje koncesijskog odnosa, da se davatelj koncesije obvezuje primatelju koncesije osigurati pravo prvenstvenog zaključenja koncesijskog ugovora za 2003.g. i daljnju višegodišnju koncesiju, a da će primatelj koncesije plaćati naknadu sukladno postojećem stanju zauzetosti površine na kč. br. 731 k.o. Senj.

Nesporno je sud utvrdio da je tužitelj po vlasniku Milanu Šojatu, zaključio Ugovor o kuoprodaji predmetnog objekta sa ugostiteljskim poduzećem „Jadran“ Gospić dana 29. 5. 1991.g. za cijenu od ondašnjih 400.000,00 dinara.

Nesporno je da je na taj kuoprodajni ugovor plaćen porez na promet nekretnina u ondašnjem iznosu od 217.500 HRD-a a što je vidljivo iz rješenja Uprave društvenih prihoda.

Nesporno je sud utvrdio da je tužitelj kod ovog suda vodio parnični postupak u predmetu 10 P-43/09, protiv tuženika Grad Senj uz sudjelovanje umješača Republike Hrvatske, a radi utvrđenja prava vlasništva i izdavanja tabularne isprave. Radi se o pravnom osnovu stjecanja prava vlasništva nekretnine kč. br. 387/2 iz zk. ul. br. 551 ki.o. Grad Senj, na kojoj nekretnosti je nesporno sagrađen ugostiteljski objekt Snack bar u Senju na trajektnom pristaništu rive. U tom predmetu donesena od presuda od 25. svibnja 2011.g. kojim se odbija tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti, a po izjavljenoj žalbi Županijski sud u Rijeci odbio je žalbu tužitelja te potvrdio prvostupanjsku presudu, a sve to svojom presudom posl. br. GŽ-5261/11 od 3. rujna 2014.g.

Nesporno je sud iz iskaza z.z. tužitelja Milana Šojata i Marije Šojat utvrdio da je predmetni objekat kupljen 1991.g. od tadašnjeg ugostiteljskog poduzeća „Jadran“ iz Gospića, da su objekat legalno kupili na temelju objavljenog javnog natječaja, da im je već tada prodavatelj iskazao da će kao kupci morati pokrenuti određenu proceduru kako bi se navedeni objekat sa zemljištem uknjižio u gruntovnicu da se radilo o čvrstom objektu te su isti otvorili svoj ugostiteljski objekat pod nazivom „Snack bar“, da su odmah počeli plaćati porez na korištenje javne površine, da su 1999.g. odlučili lkegalizoirati svoj objekat budući su od strane Lučke uprave dobili izvješće da im je za legalizaciju objekta neophodno utvrditi granicu pomorskog dobra, da su taj postupak i pokrenuli te je granica utvrđena. Nadalje, da su sa Lučkom upravom Senj zaključili Ugovor o koncesiji 1999.g., da su tu koncesijsku nakanadu plaćali sve do trenutka kada im je objekat srušen 2006.g., pri čemu im zadnje dvije godine Lučka uprava Senj nije primala koncesijsku naknadu, da im je od Ureda za graditeljstvo Grada Senja doneseno rješenje kojim je naloženo uklanjanje predmetnog objekta a uz obrazloženje da za taj objekat nemaju građevinsku dozvolu, da je to rješenje postalo

konačno jer je njihova žalba obijena, a protiv rješenja resornog Ministarstva nisu pokretali upravni spor. Ističu kako su mislili da do izvršenja istog ni neće doći budući su imali zaključen Ugovor o koncesiji, što sdu ulagali napore da svoj objekat legaliziraju, da su samo četiri dana prije rušenja dobili obavijest od upravnog tijela da svoj objekat sami uklone jer će isti biti srušen od strane drugih osoba, pri čemu se upravno tijelo pozivalo na rješenje o uklanjanju iz 1999.g., da se sa rušenjem objekta počelo 1. 12. 2006.g. i trajalo je do 8. 12. 2006.g. u prisustvu policije, specijalaca, javnih medija te predstavnika lokalne uprave, da je do rušenja došlo sedam i pol godfina nakon donaćanja upravnog rješenja da smatraju kako je postupak rušenja nezakonit zbog čega je na njihovoj strani nastupila velika materijalna šteta radom državnog tijela tužene.

Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka građevinske struke Mirjane Andres - Rogović proizlazi da je vrijednost predmetne nekretnine koju je predstavljao ugostiteljski objekt u vlasništvu „Moko Tours“ d.o.o., koji je uklonjen sa kč. br. 731 k.o. Senj u inspekcijskom postupku u periodu od 1. do 8. 12. 2006.g. u vrijeme uklanjanja, iznosio 2.248.529,02 kuna ili 305.928,11 eura, a procijenjena vrijednost pokretnog inventara i opreme u predmetnom objektu na temelju dostavljenog zbirnog popisa dugotrajne imovine u vlasništvu tužitelja na dan 30. 11. 2006.g., uz primjenjenu amortizaciju, iznosi 246.616,78 kuna ili 33.557,95 eura. Iz dopunskog vještačkog nalaza i mišljenja proizlazi da je vještak dao nalaz sa stanjem ugostiteljskog objekta sa kompletnom opremom u njemu kakvi su bili u vrijeme izvršenja te isključivo na temelju dotadašnjeg stanja prema priloženoj dokumentaciji, a iz koje nesporno proizlazi da je tlocrtna površina objekta za kojeg je doneseno rješenje o uklanjanju i Zaključak o dozvoli izvršenja po građevinskom nadzorniku bila za 178,94 m² manja od tlocrtne površine objekta koji je stvarno uklonjen, da je inventar u zapisnicima upravnog tijela nabrajan opisno, bez navođenja vrste, tipa, marke ili količine i kvalitete, da te zapisnike nije potpisivao direktor i z.z. tužitelja te da nema podataka da li je pokretni inventar pohranjen i predan tužitelju.

Iz iskaza stalnog sudskog vještaka Marije Franelić od 20. 12. 2013.g. proizlazi da „Moko -Tours,, d.o.o. prema poslovnim podacima podnesenim godišnjih financijskim izvještajima prikazivao poslovanje sa gubitkom što znači da su ukupni prihodi bili nedostadni da pokriju rashode poslovanja. Stoga se može zaključiti da poslovni prihodi tužitelja od 2000.g. do 2006.g. nisu prelazili poslovne rashode, te stoga nema temelja za postavke za izračun izgubljenih dobiti na navedenom razdoblju. Šteta koja se odnosi na izgubljenu dobit Društva ne postoji. U svakom slučaju prema parametrima rada tužitelja u prijašnjem razdoblju nije bilo za zaključiti da bi se mogla očekivati dobit.

Sporno je u ovom predmetu da li je na strani tužitelja temeljem čl. 13 Zakona o sustavu državne uprave(N. N. 190/03) došlo do nezakonitog i nepravilnog postupanja, čime je na strani tužitelja nastupila materija šteta te da li je došlo do nezakonitog i nepravilnog postupanja tijela državne uprave te Lučke uprave Senj izvršenjem konačnog rješenja o uklanjanju predmetne građevine temeljem Zakona o građenju (N.N. 77/92, 82/92, 26/93 i 33/95) a u svezi čl. 270 st. 7 Zakona o upravnom postupku (N.N. 53/91).

Po provedenom dokaznom postupku sud je utvrdio da je u ovoj pravnoj stvari rješenje o uklanjanju postalo konačno donaćanjem rješenja Ministarstva prostornog uređenja, graditeljstva i stanovanja Klasa: UP/II-362-02/99-04/909, Ur. broj: 531-06/I-99-2 od 7. 5. 1999.g., (vidi str. 32 spisa) a sukladno Zaključku o izvršenju od 25. ožujka 1999.g. Ureda za prostorno uređenje, Stambeno - komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, Ispostava Grad Senj - građevinska inspekcija, Klasa: UP/I-362-02/97-01/03, Ur. br. 2125-04/II-99-12

(vidi str. 35 spisa) kojim Zaključkom se utvrđuje da je upravno rješenje istog tijela od 3. 3. 1999.g. postalo izvršno i to dana 21. 3. 1999.g. pri čemu je naloženo izvršeniku (tužitelju) do 10. travnja 1999.g. ukloniti opisanu građevinu, a ukoliko to isti ne učini da će se to izvršiti putem druge osobe pri čemu žalba uložena protiv tog Zaključka ne odlaže njegovo izvršenje. Krajnji rok za izvršenje nije bio propisan Zakonom o građenju te je u ovoj pravnoj stvari izvršenje navedenog rješenja bilo moguće provesti u roku od pet (5) godina računajući od dana kada je rješenje postalo izvršno, a sve u skladu sa čl. 270 st. 7 Zakona o upravnom postupku.

Kako je u ovoj pravnoj stvari rješenje o uklanjanju provedeno u razdoblju od 1. 12. 2006.g. do 8. 12. 2006.g. dakle 7,5 godina od izvršnosti tog rješenja, a na taj način i nakon proteka zastarnog roka za izvršenje iz čl. 270 st. 7 Zakona o upravnom postupku očigledno je da je na strani tužitelja nastupila šteta uslijed nezakonitog postupanja upravnog tijela koje je provelo izvršenje citiranog rješenja, a koje sukladno pozitivnim zakonskim propisima više nije bilo moguće provesti.

U ovom predmetu valja istaći da postoji odgovornost tužene za štetu uzokovanu radom njenih tijela, a što, s obzirom na činjenični temelj tužbe, predstavlja pravni osnov potraživanja tužitelja u ovom sporu, pri čemu tužena odgovara po kriteriju objektivne odgovornosti koja se temelji na načelu uzročnosti (sausa) tako da tužitelj u ovoj pravnoj stvari ne mora dokazivati krivnju odnosno dokazivati da se u ovoj pravnoj stvari radilo o svjesnom postupanju suprotno zakonu, s voljom da se tužitelju nanese šteta a sve u skladu s Općim načelima Europskog prava o odgovornosti države za naknadu štete, koje pravno stajalište je sadržano u toč. 7 odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske od 21. 2. 2007.g. broj: U-III-2314/05. Dakle, u okviru osnovnih pretpostavki za postojanje odštetne odgovornosti (šteta, štetna radnja i uzročna verza između štetne radnje i nastupanja štete) ima se ostvariti i pretpostavka određena čl. 13 Zakona o sustavu državne uprave (N.N. 75/934, 92/96, 48/99, 156/00, 127/00, 59/01, 199/03, 79/07, 150/11 i 12/13). Naime, tom zakonskom odredbom propisano je, da šteta koju građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, naknađuje Republika Hrvatska.

Dakle, da bi se moglo govoriti o postojanju odgovornosti tuženika za štetu temeljem te odredbe, potrebno je da je šteta uzrokovana nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave. Nezakonit rad očituje se kao postupanje suprotno zakonu ili propuštanje primjene zakonskih odredbi, a nepravilan rad kao činjenje ili nečinjenje suprotno uobičajenom ili propisanom načinu obavljanja djelatnosti.

Kako je sud utvrdio protupravnost u postupku tijela državne uprave (izvršenje je sprovedeno izvan zakonom predviđenog roka) to je valjalo udovoljiti tužbi i tužbenom zahtjevu kao u točki I izreke ove presude.

Pri tome valja istaći da je sud u cijelosti prihvatio kao istinit i valjan nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka građevinske struke Mirjane Andres - Rogović (vezano za visinu štete) držeći taj nalaz objektivnim, istinitnim te sačinjenim u skladu sa pravilima struke. Isto tako sud je u cijelosti prihvatio kao istinit i valjan nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka knjigovostvene struke Marije Franelić.

Što se tiče tužbenog zahtjeva tužitelja koji se odnosi na ime povrata plaćene koncesijske naknade u iznosu od 384.472,00 kuna sud je utvrdio da je taj dio tužbenog zahtjeva neosnovan pa je istoga odbio. Naime, nema spora da je tužitelj imao zaključen

Ugovor o koncesiji sa Lučkom upravom Senj za period od 1999.g. pa do 2004.g. Dužne iznose tužitelj je uplatio za redovno korištenje i rad svog objekta i to u periodu dok je trajao koncesijski ugovor, pa ne postoji osnov kojim bi se uplaćeni iznosi imali sada vratiti tužitelju obzirom da nije vidljivo da je došlo do raskida ugovora o koncesiji. Točno je da je Lučka uprava Senj tužitelju otkazala ugovor o koncesiji za 2005.g. te da tužitelj za tu i narednu godinu nije uplatio koncesijsku naknadu (Lučka uprava Senj je odbila primiti navedene iznose budući je pokrenula prekršajni postupak zbog bespravne gradnje). Činjenica da je raskinut Ugovor o koncesiji (po tvrdnji tužitelja krivnjom Lučke uprave Senj) još uvijek nije temelj da tužitelj ima pravni osnov za povrat naknade s osnova koncesijskog plaćanja, iz razloga što je naknadu plaćao u vremenskim periodima za redovno obavljanje svoje ugostiteljske djelatnosti i dok je koncesija bila ugovorena. Osnovanost ili opravdanost raskida Ugovora o koncesiji, na koju upućuje tužitelj, nije predmet pravnog osnova u ovoj tužbi, pa je taj dio tog tužbenog zahtjeva sud odbio.

Valja istaći kako tužitelj opravdano ističe da je za cijelo vrijeme postupka izvršenja uklanjanja spornog objekta od strane upravnog tijela i to rješenja od 3. 3. 1999.g. te Zaključka od 25. 3. 1999.g. obavljao turističku djelatnost, imao zaključen Ugovor o koncesiji sa Lučkom upravom Senj te redovno plaćao koncesijsku naknadu, kao i plaćanje zaduženja za javnu površinu (terasu) koja se nalazila uz spornu nekretninu, a što je vršeno u korist Grada Senja kao jedinice lokalne uprave, unatoč dopisu Grada Senja da tužitelj nikada nije plaćao naknadu za javnu površinu. Sukladno sporazumu stranaka od 9. 7. 2003.g. Lučka uprava Senj obvezala se tužitelju osigurati pravo prvenstva zaključenja koncesijskih ugovora i daljnju višegodišnju koncesiju, a odredbe tog Sporazuma protivne su izričitoj odredbi čl. 20 st. 1 Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (N.N. 158/03) i to u onom dijelu koji je u suprotnosti sa propisanim najkraćim rokom na koji se daje koncesija. Rok za koncesiju iznosi pet godina, pa je očito da je nezakonitim postupanjem od strane ugovorne strane Lučke uprave Senj došlo do raskida ugovora o koncesiji i to 2005.g. kada je Lučka uprava Senj izvijestila tužitelja da taj Ugovor raskida (vidi odluka str. 220 spisa).

No, kako je već istaknuto radi se o ugovornom odnosu koji je predmet upravnog postupka, pa kako u ovom predmetu sud utvrđuje da se ne radi o pravnom osnovu temeljem kojeg je na strani tužitelja nastupila šteta, to je sud tužitelja po tom osnovu odbio.

Indikativno je, a što valja primjetiti u ovom postupku, da su tijela tužene, u ovom slučaju Lučka uprava, zaključila sporazum o koncesiji sa tužiteljem i to zaključenjem višegodišnje koncesije, u trenutku kada drugo tijelo tužene i to Ured za prostorno uređenje istovremeno donša rješenje kojim se naređuje uklanjanje građevine za koju se ta koncesija dodjeljuje. Isto tako, za cijelo vrijeme tužitelj Gradu Senju kao jedinici lokalne uprave i samouprave plaća naknadu za javnu površinu, a što je razvidno iz potvrda koje prileže u spisu, iako Grad Senj u svojim dopisima sudu iskazuje kako tužitelj takovu naknadu nikada nije plaćao. Prednja činjenica upućuje da u postupanju kod tijela državne uprave postoje nelogičnosti i nekoordiniranost pa u najmanju ruku Lučka uprava bi trebala i morala imati saznanje da zaključuje ugovorni odnos u pogledu objekta za koje je doneseno pravomoćno rješenje o uklanjanju. Za ovaj postupak ta činjenica nije od odlučne važnosti, ali ilustrativno ukazuje na cijeli niz nezakonitih postupaka i radnji u tijelima državne uprave koji su poduzimani na štetu tužitelja.

Irelevantni su za ovaj spor svi navodi stranaka vezani za opservacije o time tko je vlasnik predmetnog objekta, pa su se po tom osnovu svi dokazni prijedlozi stranaka ukazali kao nepotrebni za činjenično razjašnjenje pravnog osnova nastanka štete. Nema spora da je

tužitelj i u ovom predmetu iznosio dokaze da je na predmetnom objektu stekao pravo vlasništva. Činjenica je da je tužitelj kod ovog suda vodio parnični postupak protiv tuženika Grada Senja uz sudjelovanje umješaka Republike Hrvatske, a radi utvrđenja prava vlasništva i izdavanja tabularne isprave. U predmetu 10 P-43/09 ovog suda donesena je presuda od 25. 5. 2011.g. kojom je tužitelj odbijen sa tužbom i tužbenim zahtjevom da je stekao pravo vlasništva nekretnine označene kao kč. br. 387/2 upisane u zk. ul. 551 k.o. Grad Senj (na istoj je bio izrađen sporni objekat Snack bar). Citirana presuda potvrđena je od strane Županijskog suda u Rijeci i to presudom od 3. rujna 2014.g. posl. br. GŽ-5261/11. Na taj način okončan je spor oko pravnog osnova vlasništva predmetnog objekta. No, ta činjenica nije od važnosti sa pravnog stajališta i pravnog osnova tužitelja u ovom predmetu (suprotno navodima tužene) obzirom da tužena u ovom sporu odgovara za štetu temeljem objektivne odgovornosti po odredbama čl. 1045, 1046 u vezi čl. 1062 Zakona o obveznim odnosima (N.N. 35/05). Naime, tko drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, a pravna osoba odgovara za štetu koju njezino tijelo prouzroči trećoj osobi u obavljanju ili u vezi sa obavljanje svojih funkcija. Sve to uz ostvarenje pretpostavki određenih već citiranim odredbom čl. 13 Zakona o sustavu državne uprave.

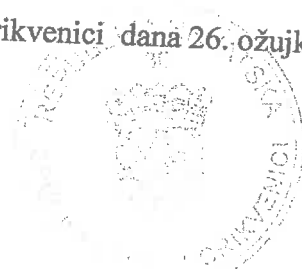
Sud je odbio kao neosnovane sve prigovore tuženika vezano za činjenicu da bi provedeni inspekcijski postupak bio proveden zakonito tj. u roku koji predviđa Zakon o općem upravnom postupku. Naime, nakon donošenja Zaključka od 25. ožujka 1999.g. kojim se utvrđuje da je rješenje istog upravnog tijela od 3. ožujka 1999.g. postalo izvršno dana 21. ožujka 1999.g., razvidno je da od dana donošenja tog Zaključka teče rok od pet godina predviđen po odredbi čl. 270 st. 7 ZUP-a. Naime, odredbom tog članka propisano je da se nakon isteka roka od pet godina od dana kada je rješenje doneseno u upravnom postupku i kada je postalo izvršno ne može tražiti njegovo izvršenje. Sud smatra da taj rok teče od dana donošenja Zaključka od 25. ožujka 1999.g., pa nadležno upravno tijelo nakon isteka roka od pet godina od kada je rješenje postalo izvršno, ne može više tražiti njegovo izvršenje.

Zbog svega izloženo valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

Tužena je izgubila spor pa je u obvezi tužitelju naknaditi prouzročeni trošak parničnog postupka. Radi se o trošku punom. tužitelja i to pisanje zahtjeva iz čl. 186 ZPP-a u iznosu od 25.740,00 kuna, sastav tužbe u iznosu od 25.740,00 kuna, četiri ročišta svako po 25.740,00 kuna, podnesak od 11. veljače 2014.g. i od 3. 4. 2014.g., svaki po 28.790,00 kuna, tri ročišta svako po 28.790,00 kuna, te ročište za objavu u iznosu od 500,00 kuna te plus PDV-e od 25% u iznosu od 74.722,50 kuna, plus sudska pristojba na tužbu u iznosu od 5.000,00 kuna, sudska pristojba na presudu u iznosu od 5.000,00 kuna, te trošak vještačenja u iznosu od 16.528,81 kuna. Sveukupno 400.141,31 kunu. Svvi priznati troškovi bili su opravdani i nužni za vođenje ovog postupka te su odmjereni sukladno utvrđenoj vrijednosti spora, a u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (N. N. 142 /12).

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 ZPP-a (N.N. 84/08, 57/11 i 25/13).

U Crikvenici dana 26. ožujka 2015.g.

SUDAC:
Željko Čubrilo